

Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre. **1Pt 1, 3**

Keresztény Gyülekezet! Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A remény hal meg utoljára – hangzik a mondás. Manapság pont a járvány miatt olyan nehezen kiszámítható a jövő, hogy mit hoz a holnap, éppen ezért nem tehetünk mást, minthogy a legjobb dolgokban reménykedünk.

Húsvét utáni vasárnapon Péter apostol szól hozzánk, és hív az élő reménységre minket. De mi ez a reménység, amiről az apostol szól? Mi az alapja, és milyen reménységet adott nekünk az Isten. Erről szeretnék ma szólni.

Mi a reménység?

A reménység az ember bizalma, hite, hogy amit óhajt, az bekövetkezik. Ebből két dolog is következik. Egyszer, hogy a reménység és a hit tulajdonképpen azonos dolgok. A másik, hogy a reménység a jobb jövő felé irányul. Azt mondhatjuk tehát, hogy a reménység hit egy jobb jövőben, hogy az élet, a dolgok úgy alakulnak, ahogyan mi szeretnénk.

Vizont a bibliai reménység amikor a jóra irányul, akkor másként érti a jó fogalmát, mint a világi reménység. A világi reménységben jó az, ami nekem jó, amit én kívánok magamnak, míg a bibliai hit abban a jóban reménykedik, amit Isten cselekszik. Fontos ezt szem előtt tartanunk akkor, amikor a bibliai reménységről beszélünk.

Mi a reménység alapja?

A világi reménység alapja (ha magunknak akarunk jót) leggyakrabban az emberi fantázia. Ide tartozik az álmodozás. És az nem jó, ha valakinek az életét az határozza meg, hogy álmodozik a lottó ötös találatról, vagy reménykedik abban, hogy az ölébe hull váratlan módon egy ismeretlen amerikai nagybácsi öröksége. Aki ilyenekben reménykedik, és nem tesz semmit a jövőjéért, amit kemény munkával lehetne elérni, az biztosan csalódik. Ez pedig nem egy biztos alap.

De mi a helyzet a bibliai reménységgel? A bibliai reménység alapja Isten és az ő cselekedete.

A reménységgel az egész Bibliában találkozunk. Olvasunk róla az Ószövetségben, arról a reménységről, amelyet Noéban és Ábrahámban, a velük kötött szövetségben adott Isten az emberiségnek. Azután kiteljesedik ez a reménység Isten egész népe számára a Mózes általi szövetségben kapott reménységgel. A zsidó nép máig is ebből a reménységből él.

De Isten nemcsak őket akarja bevonni a jövőbe, hanem az egész

emberiséget, minden embert. Ezért cselekedett Isten, amikor Fiát, Jézust elküldte, hogy kereszthalálával megváltsa és gyermekeivé tegye a benne hívőket, hogy ezáltal új szövetséget kössön a világgal, minden emberrel.

Ezzel Isten reménységet, az ő eljövendő és jó világának jövőjét adta az embereknek. Ha összehasonlítjuk ezt a reménységet a világi reménységgel, azt látjuk, hogy ez a megváltásban kapott reménység nem az emberi álmodozásokból fakad, hanem bibliai és történeti alapja van. Istennek a múltban véghezvitt cselekedetén alapszik, azokon, amelyekről az evangéliumok, Jézus életének, halálának és feltámadásának tanúi számolnak be.

A reménységünk tehát az, hogy van jövőnk, hogy nem a bűné, a rontás hatalmáé, nem a halálé a jövő, hanem a feltámadott és a világot újjáteremtő Jézus Krisztusé. Ez a megváltás reménységének az alapja, amely azért biztos alap, hiszen már megtörtént.

A reménység ennek a megtörtént eseménynek a jövőbeni kibontakozását és beteljesedését várja. A keresztény hit már a jelenben is aktualizálja és átéli a megváltás tényét. A Szentlélek a bennünk ébresztett személyes hittel személyes kapcsolatot teremt a Megváltóval és már most az életünkben megvalósítja a megváltás ajándékait, mint a bűnbocsánatot, a bűntől való szabadítást, az újjászületést, a békességet, az örök életet. Ezek az ajándékok pedig keresztény reménységünk alapját is adják, és az Isten teremtette jövőbe vezetnek minket.

Egy kis történettel fejezem be, hogy érthetőbbek legyenek a fent leírtak.

Pápua-Új Guineán egy misszionáriusnak meghalt a gyermeke. A bennszülöttek eljöttek, hogy vele együtt gyászoljanak. A misszionárius a Jézusban való megváltás és az örök élet reménységéről szeretett volna beszélni, de nagy nehézsége volt, mert a pápuák nyelvén nincs szó a reménységre. Mégis, sikerült valahogy elmondania amit akart. Akkor az egyik bennszülött megkérdezte: Te tényleg hiszed azt, hogy a gyermeked Jézusnál van? A misszionárius azt felelte, természetesen. Mire a bennszülött elgondolkozva mondta: különös emberek vagytok ti keresztények. Olyat hisztek, amit nem láttok. Aztán körbemutatott: látod, mi nem tudjuk elképzelni, hogy mi van a látóhatáron túl. Te pedig azt mondod, hogy azt is látod, ami a halálon túl van. Akkor ti keresztények túlláttok a látóhatáron. A misszionárius pedig megértette: A reménység szava pápua nyelven: túllátni a látóhatáron.

Ámen